

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Ashley Winstead
IN MY DREAMS I HOLD A KNIFE

Copyright © 2021 by Ashley Winstead
Originally published in the United States by Sourcebooks, LLC.
www.sourcebooks.com

All rights reserved.

Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04943-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

EŠLI
VINSTED

U

SNOVIMA
MOJIM
DRŽIM
NOŽ

Prevela Tatjana Bogunović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

*Za Dona i Lindu Tanenbaum,
čija je dobrota promenila moj život*

POGLAVLJE 1

SADA

Telo jednostavno oseća. Kao antena, podešena da hvata vibracije u vazduhu, ili štap za radiesteziju, koji pronalazi stvari zakopane tako duboko da za njih još ne postoje nazivi. Te subote, kada je stigla, probudila sam se napeta kao struna. Ceo dan osećala sam neko brujanje, zbog kojeg su mi se mišići grčili, nešto što nisam prepoznala kao iščekivanje sve do trenutka kada je moj ključ kliznuo u poštansko sandučće, okrenuo bravu i kada sam je pronašla. Isporučena uz svu pompu i okolnosti na koje možete računati od Duketovog univerziteta: debela, krem koverta, duž čijeg šava je u vosku bio utisnut krvavocrveni amblem Blekvelske kule. U trenutku kada sam je izvukla, ruke su počele da mi drhte. Čekala sam dugo, i konačno je ovde.

Kao u snu, prešla sam preko mermernog poda svoje zgrade i ušla u lift, jedva svesna drugih ljudi i toga da smo se zaustavljali i na drugim spratovima, dok konačno nismo stigli do osamnaestog. Kada sam ušla u stan, zaključala sam vrata, šutnula cipele u ugao i bacila ključeve na pult. Protiv svih svojih pravila, spustila sam se na kauč boje slonovače, u odeći za vežbanje, dok su mi helanke još uvek bile vlažne od znoja.

Provukla sam prst ispod klapne, povukla i presekla kovertu, ignorišući sitnu posekotinu na svojoj koži. Pojavio se taj mučni poziv i reči utisnute na papir podebljanim slovima. *Susret generacije diplomaca Duketovog univerziteta, 5–7. oktobra.* Slika visoke Blekvelske kule,

utisnuta crvenim mastilom, dopirala je skoro do teksta. *Radujemo se što ćemo vas ponovo dočekati na vikendu okupljanja, omiljenoj duketskoj tradiciji. U prilogu se nalazi vaša pozivnica za okupljanje povodom desetogodišnjice diplomiranja klase 2009. Dođite da ponovo proživite svoje duketske dane i proslavite svoje brojne uspehe – i uspehe svojih kolega – otkako ste napustili Grimizni kampus.*

Kada sam protresla kovertu, iz nje je iskliznula mala crvena pozivnica. Položila sam je pored one veće, na stočiću za kafu, prelazeći prstima preko reljefnih slova i tapkajući oštre prave uglove svakog ćoška. Disanje mi se ubrzalo, a pluća su radila kao da sam ponovo na sobnom biciklu. *Susret generacije diplomaca Duketovog univerziteta.* Nisam mogla tačno da odredim kada je to postalo opsesija – možda se, postepeno, kako je moj plan rastao, pretvorilo u čvrstu detaljnu viziju.

Pogledala sam transparent koji je visio iznad mog trpezarijskog stola, na kome je pisalo: Č-E-S-T-I-T-A-M-O-! Nisam ga skinula od žurke pre dve nedelje, kada sam proslavljala svoje unapređenje – najmlađa žena ikada imenovana za partnera u njujorškom konsultantskom gigantu *Koldvel i kompanija*. Bio je čak i kratak članak o tome u *Dejli njuzu*, koji je iz feminističkog ugla govorio o mladim ženama koje se penju na lestvici korporativnog sveta. Taj članak bio mi je okačen na frižideru – sklonila sam ga kada su mi došli prijatelji – a imala sam još šest kopija u fioci stola. Sedmu sam poslala svojoj majci u Virdžiniji.

Kakva pobeda, savršeno tempirana pre ovog. Skočila sam s kauča i otišla u kupatilo, ostavljajući otvorene zavese da bih mogla da gledam grad. Sada sam bila devojka sa Aper ist sajda; a na koledžu sam bila devojka iz sestrinstva Istočne kuće. Svideo mi se taj kontinuitet, kako je moj život još uvek bio povezan sa onim ko sam bila tada. *Dođite da ponovo proživite svoje duketske dane*, pisalo je u pozivu. Dok sam stajala ispred ogledala u kupatilu, te reči delovale su kao čini. Zatvorila sam oči i setila se.

Šetam kampusom ispod visokih gotičkih kula, ogromnih građevina čiju oštrinu ublažavaju magnolije, njihove debele zakrivljene grane, voštano lišće i beli, vrtoglavo mirisni, zavodljivi cvetovi, dovoljno blizu da možete da ih dodirnete, a pre nego što trepnete, shvatite da

ste odlutali sa trotoara. Koledž: sloboda koja je toliko duboka da radost zbog nje ne nestaje čitave četiri godine.

Kada pomislim na dom, još vidim u glavi ciglene zidove sestrištva Istočne kuće, iako sam tamo živela samo godinu dana. I Kuću Fi Delta u ponoć, muziku koja grmi iza zatvorenih vrata, stroboskop koji treperi kroz prozore i studente obučene za jednu od tematskih zabava, koje je Mint uvek pravio. I ono treperenje u stomaku svaki put kada bih se penjala kamenim stepenicama, očiju obrubljenih crnim ajlajnerom, držeći Karo podruku. Bile smo opijene i pre nego što su izneli crvene čaše.

Četiri godine života bile su kao nekakva fovistička slika, sa danima natopljenim živim bojama i pretrpanim emocijama. Kao da smo bili u nekoj drami koja kulminira od spektakularnih vrhova litica do niskih mračnih dolina. Svi u našoj grupi bili su zvezde, još od jeseni prve godine kada se pročulo za nas – Sedmorku Istočne kuće. Mint, Karo, Frenki, Kup, Heder, Džek i ja.

Ljudi odgovorni za najbolje dane mog života. I najgore.

Ali čak i u najgorem slučaju, niko nije mogao da predvidi da neko od nas nikada neće uspeti da završi fakultet. A da će drugi biti optužen za ubistvo. Mi ostali smo se izgubili. Sedmorka Istočne kuće više nije bila čast, već optužba, koja se širila po naslovima vesti.

Otvorila sam oči pred ogledalom u kupatilu. Na trenutak, pogled mi je uzvratila Džesika Miler od osamnaest godina, sa prirodnom neofarbanom kosom, kojoj je očajnički bila potrebna frizura kakva nije postojala u Norfoku u Virdžiniji. Mršava tinejdžerka, koščatih laktova i lakiranih noktiju, koja nosi jednu od onih plisiranih suknji. I očajnički želi da bude viđena.

Samo na trenutak, a onda je nestala. Na njenom mestu stajala je tridesetdvoletna Džesika, crvenog znojavog lica, da, ali uglađena na sve načine koje je mogla da joj priušti plata njujorškog konsultanta: još izblajhanije kose, beljih zuba, glađe kože, još vitkija i mišićavija.

Proučavala sam sebe kao što sam to radila celog života, tražeći ono što drugi vide kada me pogledaju.

Želela sam da vide savršenstvo. Žudela sam za tim u svojoj dubokoj mračnoj srži: da budem tako dobra da nadmašim sve. Nije mi bilo simpatično da to priznam, tako da nikada nikome nisam rekla, osim terapeutu, jednom. Pitala me je da li mislim da je moguće biti savršen, a ja sam je ispravila time da ne moram biti savršena sama po sebi, sve dok sam najbolja.

Još manje simpatična ispovest: ponekad – retko, ali *ponekad* – osećam da sam savršena, ili barem blizu tome.

Ponekad sam stajala ispred ogledala u kupatilu, kao sada, polako češljala kosu, ispitivala ravnu liniju nosa i naglašene obline jagodica, razmišljajući: *Prelepa si, Džesika Miler*. Nekad sam posmatrala sve svoje vrline i bila preponosna koliko sam objektivno postala dobra. Sa trideset dve, karijerom u usponu, diplomom sa najvišim počastima sa Duketovog univerziteta, kao članica Kapa sestrinstva i drugi najbolji učenik u klasi u Srednjoj školi Lejk Granvil. Sa zavidnom listom bivših momaka, *konačno* otplaćenim studentskim kreditima, sopstvenim stanom u najprestižnijem gradu na svetu, punim ormanom i još punijim pasošem, visokim rezultatom na školskim testovima. Sa koje god strane da pogledate, bila sam dobra. Moglo bi se reći da sam u smislu uspeha bila u top grupi ljudskih bića.

Ali bez obzira na to koliko sam se trudila da se držim blistavih dragulja svojih dostignuća, ne bi prošlo dugo pre nego što bi moja lista senki izašla na površinu. Sve u čemu sam ikada promašila, svako drugo mesto, svako odbijanje, sve bi se *gomilalo* dok sumnja ne bi postala nepodnošljiva, a četka za kosu zveknula o lavabo. U ogledalu bi se pojavila nova vizija. Plava kosa, beli zubi i skup biciklistički šorts, svi patetični pokušaji da se prikrije istina: da sam ja, Džesika Miler, krajnje osrednja i da sam takva ceo život.

Bez obzira na to koliko sam pokušavala to da poreknem, senke bi šaputale: *Postala si konsultant samo iz očajja, kada ti je presečen put kojim si želela da ideš. Kapa sestrinstvo, drugi najbolji učenik? Uvek na drugom mestu. Rezultati tvojih školskih testova nisu tako visoki kao što si se nadala*. Govorile su da sam obična i neoriginalna, kao i moje ime: Džesika – najčešće ime za devojčice u godini kada sam se rodila; Miler

– jedno od najčešćih prezimena u Americi u poslednjih sto godina. Ceo svet preplavljen je bezvrednim Džesikama Miler.

Nikada nisam znala koja je priča tačna – Džesika Izuzetna ili Džesika Osrednja. Moj život je bio narativ koji nisam mogla da raščlanim, pun suprotstavljenih dokaza.

Podigla sam četku iz lavaboa i pažljivo je stavila na ploču u kupatilu, a onda sam je ponovo uzela i iščupala gnezdo plave kose sa čekinja. Sakupila sam kosu među prstima, osećajući kako se pramenovi kidaju.

Zbog toga je susret generacije bio toliko važan. Nijedan deo mog života nije izgledao onako kako sam zamišljala tokom fakulteta. Svaki san, svaki plan – bio je uništen. U deset godina otkako sam diplomirala, neumorno sam radila na oporavku: da budem lepa, uspešna, fascinantna. Da stvorim verziju sebe koju sam oduvek želela da ljudi vide. I da li je uspelo? Kada bih mogla da se vratim na Duket i suočim se s ljudima čije sam mišljenje najviše cenila, pročitala bih istinu u njihovim očima. I tada bih konačno znala ko sam zaista.

Otići ću na susret generacije, prošetacu tim poznatim hodnicima, razgovarati s poznatim ljudima, ubaciti novu Džesiku u priču stare Džesike i videti koliko su se stvari promenile.

Zatvorila sam oči i prizvala viziju koja mi je do sada bila toliko poznata da deluje kao da sam je već proživela. Ulazim na proslavu klase 2009, svi su se već okupili, svečano obučeni. Pogledi se okreću ka meni, razgovori se zaustavljaju, muzika se prekida, spuštaju se čaše šampanjca da bi me bolje pogledali. Dok prolazim kroz špalir bivših studenata, slušam ih kako šapuću: *Je li to Džesika Miler? Izgleda neverovatno. Sada kada razmislim, pretpostavljam da je uvek bila najlepša devojka u školi. A da li ste znali da je ona najmlađa partnerka u njujorškom „Koldvelu“? Čuo sam da su o njoj pisali u „Forbsu“. Pretpostavljam da je uvek bila genije. Pitam se zašto nikada ranije nisam obraćao pažnju.*

I konačno, dolazim na odredište: na mesto kome sam uvek gravitirala, bez obzira na kilometre ili godine. Prema ljudima koji su me uvlačili u svoju orbitu. Mint, Karo, Frenki, Kup. Osim što ovoga puta nema Heder i Džeka. Ovog puta tu je Kortni, što je neizbežno. Ali biće u redu, jer ću ovoga puta ja biti zvezda. Karo će uzdahnuti kada me

bude videla, a Frenki će reći da sam ja, iako izlazi s manekenkama, i dalje najlepša devojka koju je ikada video. Kortni će pozeleneti od zavisti, i biće previše posramljena koliko sam uspešna i koliko sam novca zaradila da bi mogla da priča o svojoj smešnoj karijeri neke uticajne osobe u fitnessu. Mint će pustiti Kortninu ruku kao da gori i neće moći da skine pogled sa mene, a Kup... Kup...

Tu svaki put gubim nit.

Bila je to smešna vizija. Zнала sam, ali me to nije sprečavalo da želim da bude tako. A tridesetdvođodišnja Džesika Miler živelа je po pravilima koja je student Džesika tek počela da uči: ako nešto dovoljno jako želite, učinićete sve da to i dobijete. Da, vratiću se i ponovo proživeti one dane na Duketovom univerzitetu, kao što piše na pozivnici, ali ovog puta ću to uraditi bolje. Biću Džesika Izuzetna. Pokazaću im da su pogrešili što to ranije nisu videli. Susret generacije će biti moj trijumf.

Pustila sam klupko kose u smeće. Čak i zapetljani, pramenovi su bili prilično lepi među svim tim štapićima za uši i gužvicama papirnih maramica.

Ali u trenu se stvorila i slika iskidane plave kose, lepljive i crvene, zalepljene na belom čaršavu. Odmahnula sam glavom da odagnam tu viziju.

Pokazaću ja svima njima. A onda ću se konačno osloboditi te mračne sumnje, tog podmuklog šapata – onog koji je govorio da sam sve uradila pogrešno, da sam napravila najgore moguće greške još od dana kada sam prvi put videla Istočnu kuću kroz napuklo vetrobransko staklo automobila mojih roditelja.

Konačno se vraćam.

POGLAVLJE 2

SADA

Noć pre nego što sam krenula na susret generacije, videla sam se sa Džekom na piću. U nedeljama otkako je stigla pozivnica, uzbuđenje mi se mešalo sa krivicom, jer sam znala da je i Džek dobio istu, ali nikako nije mogao da ide. Putovanje preko celog grada do njegovog omiljenog bara – tihog, nepretencioznog i jeftinog – bilo je kao neka vrsta ispaštanja za sve za šta nikada ne bih mogla da se iskupim. Glavna među njima je činjenica da se ceo moj život nije obrušio na mene kada sam imala dvadeset dve, kao što se desilo njemu.

Uvukla sam se u separe preko puta njega. Popio je gutljaj viskija i osmehnuo se. „Zdravo, prijateljice. Pretpostavljam da ideš na Duket?“

Nikada nismo pričali o koledžu. Duboko sam udahnula i sklopila ruke na stolu. „Letim sutra.“

„Znaš...“ Džek se nasmešio na svoju čašu. „Stvarno mi nedostaje to mesto. Svi oni gargojli, i vitraži, i lukovi.“ Podigao je pogled prema meni. „Tako pretenciozno, posebno za Severnu Karolinu, ali je i lepo, znaš?“

Proučavala sam ga. Od svih nas, nije Džek bio taj koji se najviše promenio – to je verovatno bio Frenki, ili možda Mint – ali on je svakako s razlogom ostario mnogo više od deset godina. Nosio je dugu kosu, zavučenu iza ušiju, a svoje mladoliko lice skrivao je bradom kao maskom. Previše rano je dobio bore u uglovima očiju. I dalje je bio zgodan, ali ne kao nekada, nije to više bila ona lepota koju biste

očekivali od vođe omladinske grupe ili dečaka iz komšiluka, kome biste bez razmišljanja poverili da vam čuva decu.

„Pitam se koliko se kampus promenio.“ Džek se sanjivo smeškao. „Misliš li da je kafić *Froti Manki* još tamo?“

„Ne znam.“ Sasekla me je naklonost u njegovom glasu. Pogled mi je pao na ruke.

„Hej!“ Džekov ton se promenio i podigla sam pogled, uhvativši njegov. Smeđe oči sa dugim trepavicama i iskrene, kao i uvek. Ne znam kako je to uspeo da sačuva. „Nadam se da se ne osećaš čudno zbog mene. Želim da se zabaviš. Jedva čekam da mi pričaš, čim se vratiš. Učini mi uslugu i proveri da li *Manki* još radi, okej? Heder i ja smo išli tamo svake ne...“ Stao je usred reči, ali mu barem glas nije pucao kao nekada. Popravljao se. Prošle su godine otkako me je pozvao usred jednog od svojih napada panike, i visokim, kao detinjim glasom, ponavljao: *Neprestano mi je pred očima njeno telo!*

„Naravno da ću ići.“ Jedna od dve konobarice u baru, ona ekstradraska, gurnula je čašu vina ispred mene i otišla bez komentara. „Hvala!“, doviknula sam joj dok sam uzimala gutljaj i davala sve od sebe da se ne stresem dok Džek gleda. Obično sam ovde naručivala čašu najskupljeg crvenog vina, ali to nije podrazumevalo i da je dobro.

Naterala sam se da ga progutam. „Šta bi još želeo da znaš?“

Ispriao se, uzbuđen, i na trenutak je ponovo izgledao kao da ima osamnaest. „Oh, čoveče, šta bih želeo da znam? U redu, prvo, želim sve detalje o Karo i Kupu – kako ju je zaprosio, kada je datum, šta će ona obući?“ Džek je nastavio, uredno zaobilazeći činjenicu da nije pozvan na venčanje. „Misliš li da su se smuvali na koledžu i da su to krili od nas ostalih? Pitaj je. Želim prljavštinu. Ko bi mogao da zamisli da su zajedno? To je tako neočekivano!“

Ispila sam čašu i podigla prst za još jednu, iako sam znala da konobarica mrzi kada to radim. „Mhmm“, rekla sam, gutajući. „Naravno.“

Džek se nacerio. „Potreban mi je *kompletan* izveštaj o tome kako Kup sada izgleda. Moram da znam koliko tetovaža ima, da li je još u fazonu *Autsajdera* i da li se ošišao.“ Povukao je pramen svoje kose. „Šta misliš... Da li je slično načinu na koji ju je Kup nosio?“

Smrt od milion posekotina od papira. „To je kao da porediš ološa s dobrim momkom. Klasični Kup. A šta sa Karo?“

Zamislilo se. „Pretpostavljam da samo želim da znam da li je srećna. Ne znam... Karo se nikada ne menja. Ti ionako najviše pričaš o njoj.“

Bio je u pravu. Karo je i sada izgledala i ponašala se isto kao i tada. I dalje mi je redovno slala poruke, ali ne svakih pet minuta kao na fakultetu. U stvari, jedina stvar koja se zaista promenila u vezi s Karo je to što joj je pridodat Kup.

„Moraš da mi kažeš da li Mint još uvek izgleda kao filmska zvezda“, rekao je Džek, „ili mu se zalizak konačno povlači, kao kod njegovog oca. Bože, ne znam da li želim da mi kažeš da je još zgodniji, ili da mu kosa opada, jer to i zaslužuje. Ne mogu da verujem da je napustio Pravni fakultet da bi spasao porodični posao. Uvek je postojalo nešto što nije štimalo u vezi s njegovom porodicom, zar ne? Njegov tata, ili je to bila njegova mama? Sećam se jednom, tokom poslednje godine, kada je Mint poludeo...“ Džek je zastao usred rečenice, razrogačenih očiju. „Oh, *sranje*, žao mi je! Ja sam idiot!“

I eto ga. Sažaljenje, čak i od Džeka. Zato što sam izgubila Minta, osobu koja me je činila vrednom samo zato što je bila sa mnom. Iako niko nije prisustvovao našem raskidu i video koliko mi je dubok udarac zadao, činilo se da su svi to mogli da osete.

„Pre svega“, rekla sam menjajući s konobaricom moju praznu čašu za punu, „to je bilo davno, i bukvalno me nije briga. Zaista se radujem što ću videti Minta. I Kortni. Sigurna sam da su veoma srećni zajedno.“ Zatreptala sam da bih odagnala sliku svog laptopa razbijenog o zid, dok ekran još uvek treperi prikazujući sliku njihovog venčanja. „Kao drugo – *sranje*? Smatram da je divno što i dalje ne psuješ. Jednom izviđač, uvek izviđač. Hej“, nastavila sam, „da li si znao da je Frenki upravo kupio jednu od Mintovih kuća?“

Kao nožem u srce. Milo za drago.

„Stvarno?“ Džek je slegnuo ramenima, pretvarajući se da je ravnodušan, ali njegova Adamova jabučica se podigla i spustila kada je progutao pljuvačku. „Bravo za njega. Pretpostavljam da je dobio sve što je želeo.“ Zabacio je kosu, što je bio još jedan ukradeni kupizam.

„Kako god... Svi na svetu viđaju Frenkija svake nedelje. Nije teško reći kako mu je. Ono što zaista želim jeste da se vratiš i kažeš mi da se Kortni bavi kristaloterapijom i meditacijom, ili da radi kao fizikalni terapeut sa penzionisanim trkačkim konjima. Nešto neočekivano i u dobrotvorne svrhe.“

Skoro da sam kroz nos izbacila vino. „*Kortni?* Ako je ona i za trunčicu manje zla, smatraću to ogromnim ličnim rastom.“

Džek je zakolutao očima. „Rekao sam da je to moja *nada*, a ne moje očekivanje, gospođice Bukvalno Me Baš Briga.“

„Ha!“

„Znaš, uvek mi je bilo žao nje. Ispod te fensi odeće i fasade kučke, Kortni je delovala kao nesigurna devojčica, koja očajnički želi da se dopadne.“ Zadahtao je podigavši ruku na grudi. „Vidi ti to... *opsovao sam*. Zapamti ovo, jer se neće ponoviti. Već mi se javlja baptistička krivica.“

Odmahnula sam glavom, pokušavajući da zadržim osmeh na licu, ali iznutra mi se srce slamalo.

„Džes.“ Džek je stavio ruku preko moje. „Zaista želim da se zabaviš. Za oboje.“

Da se *zabavim*. Vraćam se zbog mnogo više od toga. Pročistila sam grlo. „Nakon što ti dam izveštaj o svima, moja nagrada je da konačno upoznam Vila.“

Džek je povukao ruku. „Možda. Znaš da volim neke stvari da... držim odvojene.“

Džek me nikada nije upoznao sa svojim dečkom. Niti jednom tokom svih godina otkako smo ponovo prijatelji, što je samo po sebi bilo čudno. Kada je Džek bio optužen za Hederino ubistvo te naše poslednje godine, tokom nekoliko meseci pre nego što je zauvek napustio kampus, ostali studenti prelazili su ulicu kada bi ga videli, potpuno sigurni da gledaju u ubicu. Kada bi ušao u sobu, svi bi se ukočili i pobjegli.

Ali ja ne. Moji udovi ostajali su opuštteni u njegovom društvu – nije bilo pojačanih otkucaja srca niti drhtanja ruku – uprkos tome što je policija imala čvrste dokaze protiv njega.

A to nije bila logična reakcija. Džek je bio Hederin dečko i, prema statistikama, osoba koja ju je najverovatnije i ubila. Makaze prekrivene

Hederinom krvlju – koje je koristio za ubadanje toliko puta – pronađene su u njegovoj sobi u studentskom domu. Svedoci su videli Džeka i Heder kako vrište jedno na drugo nekoliko sati pre nego što je pronađeno njeno telo. Dokazi su bili nepobitni.

Ali na kraju, policija nije uspela da osudi Džeka. Na neki način, to i nije bilo važno. Svi su ga gledali kao ubicu.

Svi osim mene.

Polako, centimetar po centimetar, ono što je osetilo moje telo, prihvatilo je i moj mozak. Jedne noći, otprilike godinu dana nakon što sam se preselila u Njujork, probudila sam se oblivena hladnim znojem, sedeći ukočena kao daska u svojoj maloj iznajmljenoj spavaćoj sobi, ispunjena jednim jedinim uverenjem: Džek je nevin.

Trebalo mi je još tri meseca da ga pozovem. I on je živio u gradu i pokušavao da nestane. Rekla sam mu da mislim da je nevin, i od tog dana pa nadalje, bila sam jedna od njegovih tek nekoliko prijatelja. Bila sam mu i jedini prijatelj sa koledža, gde je bio veoma popularan sve dok Heder nije umrla. Predsednik Studentskog veća. Blagajnik Fi Delta. Volonter godine Duketovog univerziteta.

Do danas nikome nisam rekla da se još viđam sa Džekom. On je bio moja tajna. U stvari, jedna od tajni.

I dok sam ga gledala kako sada zrači dobrotom, to me je ispunilo besom. Džek je nesumnjivo bio *dobar*, bilo ga je lako pročitati. Bila je zbunjujuća činjenica da su mnogi poverovali da je sposoban za brutalno nasilje. Upoznala sam opasne ljude – *zaista* opasne ljude – i videla sam nasilje u njihovim očima, čula sam ga u njihovom glasu. Džek nije bio takav.

Shvatila sam zašto je želeo da zaštiti nove ljude u svom životu od svoje prošlosti i užasa optužbe, koja je ostala nerazjašnjena, uprkos tome što je odbačena. To nikada nije ni mogao da sakrije, ne kada imamo internet, ili činjenicu da je ceo svoj život bio osuđen na sitne poslove, sa kojih ga ne bi otpustili nakon iznenađujuće pretrage na internetu. Ili činjenicu da je jedva razgovarao sa svojom porodicom. Mada, da budem iskrena, to nije bilo samo zbog Heder, već i zbog njihovog južnjačkog porekla, baptizma, krutosti...

Shvatila sam zašto je Džek želeo da povuče čvrstu neprobojnu granicu između *sada* i *tada*. Ali ipak, bilo mi je teško da to prihvatim, jer mi je prošlost i dalje bila tako sveža. Živela sam konstantno osvežavajući sećanja, scene su mi se i dalje odvijale pred očima, još su se odigravale. Čula sam glasove svojih prijatelja u glavi, oživljavala naše razgovore, iako sam već godinama pričala samo ja, govoreći: *Videćete svi*.

Uzbuđenje mi je podiglo dlačice na rukama. Sutra više neće biti čekanja.

Džek je uzdahnuo. „Hvala ti što si došla da me vidiš pre nego što odeš. Znaš, drago mi je što se nikad nisi promenila. Ozbiljno. Deset godina, a ista stara Džes.“

Skoro sam ispustila čašu. „O čemu govoriš?“ Odmahnula sam rukom. „Ova haljina je marke *Rodarte*. Pogledaj ovu kosu, ove nokte. Pojavila sam se u *Pejdz siks*. Bila sam u Evropi otprilike osam puta. Sada sam potpuno drugačija.“

Džek se nasmejao kao da se šalim i ustao sa svog mesta, nagnuvši se napred da me poljubi u čelo. „Nikad nemoj da prestaneš da budeš draga, važi? Ti si jedna od dobrih.“

Nisam želela da budem draga. To je nezanimljivo, patetično. Ali želela sam da budem jedna od dobrih, što je zvučalo kao ekskluzivan klub. Nisam znala kako da odgovorim. Džek mi je makar dao ono po šta sam došla, osim pokajanja: njegov blagoslov. Sada mogu da idem na Duket bez krivice. Zato sam držala jezik za zubima dok je on navlačio kaput preko ramena.

Odmaknuo se od stola, a zatim se okrenuo i videla sam nešto u njegovim očima – da li je to bila zabrinutost? Ili strah? Nisam mogla sasvim da protumačim. „Još jedna stvar. Dobijao sam neka pisma...“

„Molim te, nemoj mi reći da su te Jehovini svedoci ponovo obavestili da ćeš goreti u paklu zauvek.“

Džek se trgao. „Ne. Ne, potpuno suprotno.“ Pogledao je s visine u mene, u moje podignute obrve. „Znaš šta, nije važno. Verovatno ne znače ništa.“ Raširio je ramena. „Stavi svoje vino na moj račun. Klara me nikada ne tera da platim.“

Stisnuo me je za rame i otišao, vijugajući oko kolekcije šarenih stolica u baru. Zastao je pored vrata i pogledao preko ramena. „Samo... Kada stigneš na Duket, pozdravi Erika Šelbija od mene.“ Onda je izašao na trotoar, gde se utopio u more ljudi.

Ovog puta sam zaista ispljunula svoje vino. *Erik Šelbi* – Hederin mlađi brat? Erik je bio brucoš kada smo mi bili na završnoj godini. Nikada neću zaboraviti izraz njegovog lica kada je doleteo iza ugla onog dana kada su pronašli Heder, kada je video gomilu okupljenu ispred naše sobe u studentskom domu, i među njima tražio lice svoje sestre, koje tu nije našao...

Poslednji put kada sam videla Erika i Džeka na istom mestu, to je bilo ispred biblioteke pre deset godina. Oko njih se okupila gomila. Erik je vrištao na Džeka da je on ubica, da će platiti za ono što je uradio njegovoj sestri, da, iako su ga policajci pustili, Erik neće stati dok ne sazna istinu. Džekovo lice postalo je sablasno belo, ali nije otišao. Stajao je tamo i podnosio sve stisnutih pesnica, dok je Erik vrištao, a njegovi prijatelji pokušavali da ga obuzdaju, držeći ga za mršave ruke kojima je mlatarao. Nisam poznavala nikog živog ko je Džeka Kerola mrzeo više od Erika Šelbija.

Pa zašto bi mi, dođavola, onda Džek rekao da ga pozdravim?

POGLAVLJE 3

AVGUST, PRVA GODINA

Dana kada sam se preselila na Duket, jedino o čemu sam mogla da razmišljam bio je četvrti razred. Preko leta smo se iz Bedforda preselili u Norfok, tako da sam tamo upisala četvrti razred nove škole. Bila sam očajnički stidljiva. Skoro ni sa kim nisam pričala i samo sam gledala u svoje noge i pod od linoleuma. Začudo, moj učitelj prepoznao je nešto u meni i predložio mi da uradim test za nadarene. Postigla sam dovoljno visok rezultat da upadnem u tu grupu, i odjednom se sve promenilo. Dali su mi knjige za deveti razred. Svaki test iz matematike vraćao se sa velikim debelim stotkama ucrtanim crvenim markerom. Osećala sam se kao da me je ugrizao radioaktivni pauk i ubrizgao mi smelost, kao neku supersilu. Podizala sam pogled sa poda u lica ljudi kada bi mi se obratili, jer sam prvi put osetila da sam možda vredna pažnje.

Četvrti razred delovao je da će biti najbolja godina u mom životu. Volela sam svoju nastavnicu gospođu Raš, nisku razdraganu ženu, koja se šunjala po učionici, dobacivala komplimente i mrsila đacima kosu. Na dan našeg velikog izleta do plimnih bazena, dobila sam dozvolu da odem u kupatilo i obujem gumene čizme pre nego što smo stali u red za autobus. Proučavala sam životinje koje su živele u plimnim bazenima svaki dan posle škole i molila majku da mi kupi gumene čizme kako bih mogla da uđem i pokažem svima šta sam naučila. Kao stručnjak. Kao nadareni učenik.